

ljenu! Zato pa je še tem večje gorje za ubogo rajo, če jih premagajo, ako jim ne priskočimo v pomoč. — Veš, Marko“, nadaljuje čez nekaj časa, „ako mi ne oblubiš, da pojdeš z menoj, pa si bom mislil, da nisi sposoben ljubezni do moje sestre, da si že pozabil svoje obljube in prisege.“

Temen oblak izpreleti Markovo lice. Da bi kdaj to slišal od Janka, tega se ni bil nadejal, a ugovarjati mu tudi ni hotel. Na obrazu se mu je videlo, da bojuje sam s seboj grozen boj;

roka, ki jo je podal čez nekaj časa tovarišu, tresla se mu je rahlo.

„Ti zahtevaš torej nekaj skoro nemožnega, pravo krvno žrtvo?“ reče prestrašeni Marko.

„Da, da, žrtvo, dejanj in dokazov. Vidim sicer, da to zate ni posebno lahka stvar, toda pomisli, Janko, kaj si mi bil vsikdar in povsodi.“

Nastane molčanje. Dvoje, ne, četero močnih pošastij, kakor bi jih Marko imenoval v prvem hipu, trgalo mu je sedaj njegovo ljubeče, rahločutno srcé. Tu na jedni strani Janko in njemu

Skupina ogerskih Slovencev (Slovakov). (Na češki narodopisni razstavi.)

storjena obluba, tam na drugi pa mati in nevesta Ljudmila. Kam bi se odločil, na katero stran naj potegne tehtnica? Boj v srcu je bil hud, a zmagala je čast, mož-beseda, zmagala obluba in ljubezen do Janka.

„Pojdem s teboj, če le ni drugače“, pravi čez nekaj časa ter Janka mračno pogleda. „Kak načrt torej imate za odhod?“

Veseli izraz zadovoljnosti prešine Jankovo lice. Ves radosten vstane, objame tovariša in pravi: „Jaz in drugi, kakor sem že dejal, poj-

„DOM in SVET“ 1895, št. 22.

demo z vlakom že jutri do Zagreba. Ti pa, če ne pojdeš z menoj že sedaj, sledil mi boš zarana jutri.“

„Jutri? — to je res nekoliko prehitro. Kako pa najdem v tem kratkem času oskrbnika svojemu gospodarstvu? Saj skoro vse sloni na mojih ramah. Kako naj vzamem tako naglo slovo od svojih?“

„Priatelj!“ odvrne Janko, „ti me iznena-dejaš. Saj ni treba vsakomur vedeti, da odideva; torej želim, da me tudi v tem slušaš. Nalašč sem